

nogenslunde fornøstigt Mening ind i denne Paragraf, som jo kan være Gjenstand for yderligere Bearbejdelse. Med Hensyn til Meningen med § 3, har jeg ikke alene selv Paragrafen at støtte mig til, men ogsaa — hvad jeg dog maasse ikke her ret tør paaberaabe mig — den Maade, hvorpaa den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har omtalt Tanken deri i Fattigudvalget, hvor denne Sag jo har været under Omtale, og den er da efter min Opfattelse den, at en Mand, der ved sin egen Virksomhed har skaffet sig en vis Forsørgelse, skal stilles gunstigere, end han efter de almindelige Regler for Livrenter og Forsørgelser vilde være at stille, idet Staten i saa Henseende kan yde ham et Tilskud. Vi ønske imidlertid at forhindre, at denne Vej benyttes af velhavende Folk, som have en stor Indtægt, og som forfikkre deres Tjenestefolk og Andre; vi ønske at indskrænke denne Hjælp til dem, som selv have forskaffet sig en Forsørgelse; vi ønske den indskrænket til Personer, som ere i en beskednen Stilling. Jeg tror altsaa, at den Tanke, der er nedlagt eller som i alt Fald bør nedlægges i § 3, er den: For det Første skal Vedkommende have skaffet sig en vedvarende aarlig Understøttelse, og dernæst skal han være udelukket fra at paatale Statskassens Hjælp, naar han ikke i Virkeligheden er i meget smaa Raar; begge disse Betingelser skulle være tilstede. Det er blevet sagt, at det skulde være urigtigt at lægge en Byrde af den her omhandlede Art paa Staten, men jeg maa tilstaa, at jeg ikke ser, hvad der skulde være i Veien for, at Staten her traadte hjælpende til. Det forekommer mig, at de Indvendinger, der i saa Henseende ere fremsatte, i ikke ringe Grad ere indbegaaede, og paa ingen Maade ere blevene understøttede af de ærede Medlemmer for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger) og for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Brig), som have haft Ordet, idet de for deres Vedkommende ikke have Noget imod, at Statskassen yder, naar den yder middelbart, nemlig til Kasser, til hvilke Arbeiderne selv bidrage. Grunden, hvorfor jeg mener, at der ikke er Noget til Ginder for, at Staten yder en saadan Hjælp, er den, at denne Hjælp efter min Mening ikke er en Fattighjælp i egentlig Forstand, thi selv om en Mand kan klare for sig selv med en lille Indtægt, mener jeg, han maa have Krav paa saadanne Tilskud af Statskassen; naar han dog lever i saa beskedne Forhold som dem, der omhandles i § 3, selv om han ikke vilde være trængende til sædvanlig Fattigunderstøttelse. Dernæst maa jeg gjøre opmærksom paa, at selv om saadanne Tilskud skulle betragtes som Fattighjælp; erkjendes det jo dog principielt, at Fattigbyrden hviler paa Staten, og at det kun er af Administrationshensyn, at Staten benytter Kommunen til at uddele Fattighjælpen; dette er mange Gange slaaet fast. Det Hensigtsmæssighedshensyn, som fører til, at Staten benytter Kommunen til at uddele Fattighjælp, taler efter min Mening

afgjort imod Lovforslagets § 4 og de Bestemmelser, som slutte sig dertil. Det forekommer mig klart, at det vilde være høist uhenigtsmæssigt at benytte Kommunerne til at uddele en Fattighjælp, som for tre Fjerdedele Vedkommende skulde udredes af Statskassen, thi dette vilde, som flere Talere før mig have gjort opmærksom paa, ligesom fremmedføre Fare for, at Kommunerne vare mere rundhaandede med Uddelingen af Hjælpen, idet det ikke stod klart for deres Forestilling, at den vilde vende tilbage til Statteyderne under Form af Statskat. Sælt anderledes stiller Forholdet sig derimod, naar der er Tale om at bringe den Rilde til at flyde, som ligger i Arbeidernes egen Lomme, naar der er Spørgsmaal om at stille Kommunerne saaledes, at de kun kunne vælte Byrden over paa Statskassen under den Forudsætning, at Arbeideren ved sin egen Hjælp kan skaffe sig Selvforsørgelse. Den ærede Nigsdagsmand for Kjøbenhavns 4de Valgkreds omtalte, at man havde gjort den Indvending imod Livrente- og Forsørgelsesanstalten, at den ikke i tilstrækkelig Grad skulde ty til Agenter, og Enhver, der kender Livsforsørgelsen, veed, hvilken overordentlig betydelig Rolle Agenterne spille. De spille en langt større Rolle, end de egentlig burde, og der udøves af dem en overordentlig betydelig Virksomhed i Retning af Overtalelse, men det er paa ingen Maade altid de paalideligste Selvførere, hvem det lykkes at bringe Folk til at tegne Assurance hos dem. Naar det er Tilfældet, og naar man erkjender Agenternes Betydning, vilde det da være for Intet at regne, dersom man kunde bringe det dertil, at enhver Kommune i hele Landet paa en Maade blev Agent for Livrente- og Forsørgelsesanstalten, idet den var interesseret i at fremkalde Arbeidernes egen Selvforsørgelse, forbi den derved isølge § 3 kunde bringe en Byrde, som ellers vilde paahvile den selv, til at paahvile Statskassen? Det er disse Betragtninger, som føre til, at jeg, uagtet jeg vel kan se de Mangler, hvoraf § 3 lider med Hensyn til sin Udførelse, og uagtet jeg vel kan indse, at der trænges til ikke saa supplerende Bestemmelser for at fikkre imod denne Paragrafs Misbrug, dog ikke kan Andet end skjænke § 3 min Deltagelse, og disse Betragtninger ere bestemmende for mig til at anbefale denne Lovs Overgang til 2den Behandling. Det forekom mig ogsaa, at selv den allerfarpeste Modstander af § 3, nemlig den ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad), erkjendte, at den med nogen Forandring kunde blive brugbar, idet han yttrede, at det vilde være en anden Sag, dersom der i § 3 havde været nævnt en Aldersgrændse, saasom 60 Aar, saaledes at Statens Tilskud først skulde indtræde, naar denne Aldersgrændse var naaet, men denne Grændse eller en Grændse, som nærmer sig dertil, ligger i Grunden allerede i § 3. Jeg erkjender, at der mangler en Aldersgrændse, men